

Из ”Житие, чудеса и акатист на преподобния наш отец Иван Рилски Чудотворец”

Издание на манастир „Св. Вмчк. Георги Зограф”, Света гора

Чудесата на свети Иван Рилски

Едно болно дете, измито с вода от аязмото, оздравява

Днес, 15 юни 1937 година, в Рилския манастир г-жа Зора Барутчийска, родена в гр. Кюстендил, живееща в София, ул. Искър № 19, разправи на мене - йеромонах Климент, брат на Рилската света обител, следната случка от живота ѝ:

„Когато съм била малка, майка ми ме доведе в Рилския манастир. Аз съм била болна от червен вятър. Лицето ми било подуто и червено. Майка ми ме завела горе на постницата „Свети Иван” и ми измила лицето с вода от аязмото. Хората, които видели, какво прави майка, казали ѝ да не топи лицето ми с вода, че ще стане по-зле. Но тя, като имала гореща вяра в чудотворната помощ на свети Иван, не ги послушала. И наистина, додето слезем в манастира, лицето ми съвършено се изчистило и аз съм оздравяла напълно.”

Истинността на гореизложеното потвърждавам с подписа си

(п) Зора Барутчийска Съставител на акта: (п) Йеромонах Климент

Как свети Иван помага на всички, които от сърце желаят да бъдат близо до неговите свети и чудодейни мощи

Предавам дословно съдържанието на писмото на г-жа М. П. Бурмева:

„Баща ми, свещеник Петко Тотев от с. Меричлери, Чирпанско, е бил убит по време на Освободителната война на 19 юли 1877 г. в гр. Стара Загора. Майка ми, презвитера Пена (покойница), е останала вдовица с 9 деца. Аз съм десетата рожба на майка си и благословена от баща си да стана учителка. Винаги съм била близо до майка си и често пъти, когато тя е плакала, съм я милвала и утешавала. На нея ѝ бе мъчно, че баща ми като богат човек не я е водил на никой манастир и особено на Рилския манастир на свети Иван. Славата на този велик чудотворец се е носела в турско време навсякъде. Щом виждах майка си да плаче, аз я милвах и все ѝ повтарях: „Като стана учителка, ще те заведа на Рилския манастир.” Бог ми помогна, станах учителка през 1894 г. в гр. Чирпан, в четвърти клас на девическото училище.

През 1896 г. видях чуден сън по време на великия пост в средопостната седмица. Пред мен се яви една черна фигура, забулена в черно було, под което се виждаше бяла заострена брада. Чух глас от него: „Следвай ме.” Не зная ходихме ли, летяхме ли?! Застанах веднага зад тази черна сянка на една поляна пред голяма масивна врата, над която имаше кръст отгоре. Приближи се сянката човек, вдигна ръка, благослови и вратата се отвори; аз вървах след него. Достигнахме до друга, също голяма, врата - на църквата. Спътникът ми пак вдигна ръка, благослови и вратата се отвори. Влязох в хубава, невидана до тогава църква и когато се доближих до царските двери, той ми посочи ковчег и ми каза: „Тук е свети Иван” и стана невидим. Аз се поклоних и плаках от радост, но си спомних, че майка ми не е с мен. След малко сянката човек се яви и ми каза: „Следвай ме.” Не знам как и по какъв начин пристигнахме на голяма височина с малка старинна църква. Чух глас: „Тук е гробът на свети Иван.” През големи канари достигнах до хубава вода, от която пих и се умих по негово желание.

Трепнах, събудих майка и с радост ѝ съобщих, че бях на манастира „Свети Иван”. И ѝ рекох: „И теб ще заведа.” Майка ми заплака от радост.

Към Петровден, преди края на учебната година, получих писмо от чирпанския училищен инспектор със заповед да замина за София, където се откри първият държавен курс за учителки от околните градове при Първа софийска девическа гимназия, с право на пътни и дневни пари.

Върнах се вкъщи с голяма радост и съобщих на майка си да се приготви, че от София ще отидем на Рилския манастир. „Да бъде волята Божия”, каза майка ми. Пристигнах в София на 1 юли и на края на месеца получих диплом по гимнастика и 200 лева. На 2 август, постейки, тръгнахме за манастира и след два дни аз видях същите врати и същата великолепна църква и ковчега на свети Йоан и започнах да разказвам всичко на майка си. Като се вгледах в иконата на светията, разбрах, че той самият ми е показал всичко на сън. И втори път пак изпратих майка ми с голямата ми сестра в манастира. Тя умря на 100-годишна възраст, през 1918 г., 21 март.

Аз посетих седем пъти тази велика за нас светиня с молба към свети Иван да ме удостои да го посещавам още ред години.

На шестото си поклонение получих книжката: „Чудесата на свети Иван Рилски и чудотворната икона на Пресвета Богородица „Осеновица” в Рилския манастир.” Реших да напиша видяното от мен за назидание на всички, които имат вяра и надежда в Господ Исус Христос и в Неговия светия и велик чудотворец свети Иван Рилски, покровителя на българския народ.”

Написа: (п) Мария Попова Бурмева 13 юли 1938 г., Рилски манастир

Удостоверявам подписа на г-жа Мария Попова Бурмева, лично на мен позната, с подпис и приложение на Рило-манастирския печат:

Секретар на Рилската света обител: (п) Йеромонах Пимен 14 юли 1938 г.

Рилски манастир

Свети Иван изцелява един болен от сърце

Днес, 20 юли 1938 година, в Рилския манастир, долуподписаният йеромонах Климент, библиотекар при Рилската света обител, съставих настоящия акт в присъствие на йеромонах Сергии, изповедник, и монах Самуил, брат в същата обител, за следното чудесно събитие, разказано от Лазар Куюмджиев - бижутер от град Горна Оряховица.

„Около 1910 година, разказва Лазар Куюмджиев, за пръв път посетих Рилския манастир. Тогава страдах от сърце. И сега едната клапа от сърцето ми е повредена, но аз сега не усещам онези мъчителни страдания, които усещах тогава. Не можех да дишам свободно, винаги трябваше да се изкашлям, за да мога да поема въздух с пълни гърди. Усещах силно сърцебиене, изпотявах се, чувствах болки в коленете, а когато се опитвах да се изкашлям, за да поема въздух, пре-жълтявах като мъртвец. Аз се бях отчаял за живота си, защото бях ходил при много лекари, но не можах да ми помогнат. Накрая, по съвета на един свещеник от село Стрелец, реших да се обърна за помощ към свети Иван. Стегнах се и тръгнах за Рилския манастир на поклонение, придружен от жена ми. По онова време железницата вървеше само до град Радомир. От Радомир се качихме на файтон, файтонджията ни се случи много религиозен човек. Когато навлязохме в манастирските предели, като минахме големите скали да използва педалите. Следователно, те били обречени да стоят в манастира до пълното му оздравяване, за да се завърнат както били дошли с автомобила.

„Те седяха смутени, отчаяни и не знаеха какво да предприемат. Обедът им се стори съвсем горчив. С големи мъки смъкнаха болния до манастира, като двете сестри го подкрепяха под ръцете, а той силно изохкваше, щом изкълченият крак допираше земята. Седнаха в двора на манастира. Църквата още беше отворена. Макар празничното богослужение да беше свършило, богомолците влизаха и излизаха от храма. Като надникнаха вътре, една от сестрите съобщи, че ковчегът с мощите е отворен. Те не бяха успели да целунат ръката на свети Иван сутринта поради голямата навалица. Леонид сам поиска да го заведат при мощите, за да се поклони поне на свети Иван. Късото

разстояние до църквата и до ковчега беше преминало бавно, защото болките при движението ставаха все по-остри. Когато се домъкна до ковчега, Леонид Иванов се наведе, целуна ръката на свети Иван и след това сам се изправи, отстрани сестрите, спуснали се да му помагат, и сам, стъпвайки свободно на двата крака, тръгна към изхода. На въпроса, какво стана, той отговори, че от момента, в който целунал нетленната ръка на свети Иван, той престанал да изпитва всякакви болки и вече се затруднява да каже кой именно крак беше пострадал.

Интересно е да се отбележи, че и наум не му е идвало, че може да бъде изцелен от свети Иван. Толкова по-голяма беше благодарността му към светеца, а сестрите плачеха от радост."

Истинността на гореизложеното потвърждавам с подписа си:

(п) Г. Везенкова Рилски манастир, 3 септември 1949 г.

Чудеса, извършени от Чудотворната икона на Пресвета Богородица „Осеновица" в Рилския манастир

Не се знае точно за произхода на тази чудотворна икона. В надписа върху кулата, строена през 14 век, се споменава Пресвета Богородица „Осеновица" (тоест осеняваща - покровителка), ето защо се предполага, че тази чудотворна икона през 14 век вече е била в манастира. Преподобният Неофит Рилски споменава в книгата си „Описание българското свещенногo манастиря Рилското" (стр. 25) за едно предание, съгласно което тази икона е била подарена от византийския император Мануил Комнин през 12 век в благодарност за изцерението, което той е получил от мощите на свети Иван Рилски, намиращи се тогава в Средец (София). Има и друго предание, което, изглежда, е по-недостовърно; че тази икона е подарена от жената на султан Мурад II - царица Каломария.

Тази икона е облечена в сребърна риза и е обградена с 32 малки преградки, във всяка от която се намират свети мощи на различни светии. В какъвто ред са разположени светиите в иконата, намираща се в кивота над шкафчето, в което се пази чудотворната икона, в същия ред са разположени и мощите им. Сребърният обков на иконата е от по-ново време.

В старо време, както през турското робство, така и след това, тази икона е била носена по желание на населението в Самоков, Дупница, Джумая и по други места, когато там е имало епидемии от холера, чума и др. По вярата на хората са ставали изцерявания от болестта и прекратяване на епидемиите.

Обикновено чудотворната икона е била съпровождана от двама йеромонаси и един дякон. Цялото братство изпращало тържествено иконата, с молебен, а при завръщането ѝ се извършвало и тържествено посрещане. Не са записани множеството чудеса, които са станали от чудотворната икона в старо време. Ще съобщим по-долу различни чудесни случаи от по-ново време.

Едно момиче повръща погълната игла

Днес, 22 септември 1934 г., долуподписаният йеромонах Климент, брат на Рилската света обител, изпълняващ службата ефимерни, в присъствието на йеромонах Партений, библиотекар в Софийската духовна семинария, съставих настоящия акт по повод на следното чудесно събитие, разказано от г-жа Зора Барутчийска, родом от град Кюстендил, живееща в София, на възраст 57 години, която потвърждава истинността на чудото с подписа си:

„През 1917 година на 15 август (Успение на Пресвета Богородица) бяхме на поклонение в Рилската света обител. Като се завърнах в София, видях на сън старинната икона на пресвета Богородица, която имаме къщи и която ми разкри следното за бъдещата съдба на семейството ни: за

сина ми Иван, че ще живее с големи хора (което наистина стана), и за дъщеря ми, че към 15-годишна възраст ще има една опасност за живота си, а след това ще бъде добре. Аз забравих този сън. Минаха няколко години. Като навърши 15-годишна възраст, в деня на Благовещение, дъщеря ми, като си почистваше зъбите с една карфица, я погълна. Отидохме за преглед през рентген: оказа се, че иглата се намира в стомаха ѝ. Аз се уплаших извънредно много. Цялата нощ плаках и на колене се молих пред иконата на Пресвета Богородица вкъщи. Дъщеря си оставих в клиниката на д-р Балсамов в София. Всекидневно я посещавах. В продължение на 3 дена лекарите установяваха, че карфицата стои в стомаха. Те даваха на дъщеря ми да яде само картофи. На четвъртия ден ми дойде на ум, че имам донесена вода от Рилския манастир от чудотворната икона на пресвета Богородица (с мокър памук са били избърсани светите мощи, намиращи се в иконата и този памук е бил потопен във вода). Донасям тази вода в болницата и я давам на дъщеря си да я изпие. Вечерта, като я гледах на рентген, установиха, че карфицата вече не е в стомаха. Като ми съобщи това, лекарите ме предупредиха, че има опасност да не би карфицата да се закачи някъде из червата. Отидох вкъщи и цяла нощ прекарах на молитва, а сутринта рано отидох в църквата „Света Петка” (стара), да си чета там молебен канон на Пресвета Богородица. След това отидох в клиниката и една от сестрите ми съобщи радостната новина, че иглата е излязла. Когато отидох при дъщеря си, за да я видя и я запитах, как е излязла иглата, тя ми каза, че сутринта, още като спяла, започнала да усеща, че нещо я гъделичка в гърлото; бръкнала с пръсти в устата си и извадила от там излизашата навън карфица.

След това разговарях с лекарите, които ми заявиха: „Г-жо, с дъщеря ви е станало чудо на природата! Сега остава само да я прегледаме, да не би карфицата да е оставила някакви рани вътре, от които да тече кръв.” След прегледа се констатира, че никъде няма рани, и дъщеря ми, напълно здрава се върна у дома. Това го разказвам за слава на Бога, не за друго.”

*Съобщила: (п) Зора Барутчийска Присъствал: (п) Йеромонах Партений
Съставил акта: (п) Йеромонах Климент*

Едно парализирано момиче оздравява

Йеромонах Корнилий разказва за следното чудо, на което той е бил очевидец. През месец септември 1924 година като мирянин той живеел в град Дупница и дошъл в манастира на поклонение. В манастирската църква било доведено от родителите си едно момиче, на възраст около 14-15 години. То страдало от парализа и цялото треперело. Болното момиче било поставено при чудотворната икона на Пресвета Богородица и чредният свещеник, архимандрит Горазд, започнал да служи молебен за оздравяване на момичето. През време на четенето то започнало да усеща подобрене. Когато молебенът бил привършен, парализираното момиче престанало да трепери и излязло от църквата напълно здраво. За това чудо съм слушал и от самия архимандрит Горазд († 1935).

Чудесно изцеряване от менингит

Днес, 25 септември 1938 г., в град Кюстендил, долуподписаният йеромонах Климент, библиотекар при Рилската света обител, в присъствието на: Христо Павлов, кадет от Софийската военна гимназия, и Гаврил Евстратиев, манипулант при Рило-манастирското лесничейство, съставих настоящия акт по повод на следното чудесно събитие, разказано от Надежда Петър Павлова от град Кюстендил.

През месец март 1938 г. Христо Павлов, кадет, син на Надежда П. Павлова, се разболял от грип. Болестта дала като последствие усложнение във вътрешното ухо. На два пъти е била извършена трепанация. Развил се менингит с раздразнение на мозъчните центрове. Христо лежал в твърде тежко състояние в софийската армейска болница - в очно-ушно отделение. Майката стояла при леглото му.

Била изгубена всяка надежда за оздравяването му. Военният лекар, както и хирургът заявили, че са приложили всички средства, които знае медицината, и сега остава само надежда на Божията помощ. Лекарите не искали да открият истината на майката, а на подполковник Миразчийски (вуйчо на Христо Павлов) като на военен обяснили, че вече няма надежда и че трябва да бъде подготвена майката на болния, както и да се извикат роднините му, защото Христо преживява последните минути от живота си. Изпратени били телеграми. Пристигнали: Гаврил Евстратиев, който носил със себе си светена вода от Рилския манастир (Телеграмата той получил срещу светли петък и имайки предвид тежкото положение на Христо, решил да отиде в манастира да се помоли за здравето му и да вземе оттам светена вода. На светли петък по обичая бил извършен водосвет пред чудотворната икона на Пресвета Богородица от Софийския митрополит Стефан в съслужение с манастирското духовенство и Гаврил Евстратиев, използвайки случая, взел от светената вода за болния), и Христина подполковник Миразчийска, лелята на Христо. И тя донесла малко светена вода, без да знае, че и Гаврил Евстратиев е донесъл. На болния била дадена светена вода за пиене. Той я приел с голяма вяра. Пийнал от нея, измил си очите и главата и веднага след това почувствал облекчение. До този момент главата непрекъснато го боляла, а след приемането на светената вода той пожелал да яде. Отворил му се апетит и той бързо започнал да върви към оздравяване. Сега той е напълно здрав и следва във военната гимназия.

Гореизложеното потвърждаваме с подписите си:

1. (n) Ст. кадет Хр. Павлов 2. (n) Г. Евстратиев 3. (n) Н. П. Павлова 4. (n) Хр. Ст. Миразчийска Съставител на акта: (n) Йеромонах Климент

